

Robyn Harding

THRILLER

VÝMĚNA

Přátelství, zamilovanost, chtíč... nebo posedlost?

VÝMĚNA

Copyright © 2020 by Robyn Harding

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-1990-7 (pdf)

VÝMĚNA

Robyn Harding

VENDETA

*Věnováno mé společnosti při psaní, Ozzie.
Chybíš mi.*

*Muži na práci či na slast sází,
však každá žena tu očkem hází;
muži za tichem či mandátem jdou,
však každá dáma být chce královnou.*

Alexander Pope
Epištola II: Dámě, o povaze žen
1743

jaro 2019

1

ofka morrisonová

Poprve jsem Freyu spatřila u nás na střední. Školu jsem nenáviděla a hodiny jsem shledávala stejně nudné a pitomé jako svoje spolužáky, což byl postoj, kvůli kterému si mě ani učitelé, ani spolužáci neoblíbili. Takže když vstoupila do budovy dvoukřídlymi dveřmi, stála jsem tam jako obvykle sama. Nikdo si jí nevšímal a zdálo se, že přesně *o to* jí jde. Měla na hlavě kšiltovku a letecké sluneční brýle, které si nesundala ani ve světle zářivek. Plavé vlasy na ramena měla stažené do nízkého culíku, na obličejí srdcovitého tvaru ani známka po líčení. Byla drobné postavy, jež ale ve vybledlých džínách a bílém tričku vynikala v plných křivkách tak, že ji mimo stránky komiksů nevidíte. I já jsem měla postavu jako z komiksu... Olive Oylová, přítelkyně Pepka námořníka.

Už v tom davu na chodbě mi bylo jasné, že je to *někdo*. Ani náhodou jsem tenkrát nemohla tušit, že mi vstoupí do života a změní mi ho, že změní *mě*; jen mě přitahovala jako magnet, jako bych se s ní setkat musela. Byl to osud.

Ostatní studenti byli vůči její přítomnosti imunní. Zrovna byla přestávka na oběd, tedy se věnovali svému obvyklému hemžení: pomlouvání, flirtování a poštuchování. Ani ne za tři měsíce budeme maturovat, a nikdo nemyslí na nic jiného než na maturiták, na pařby před koncem školního roku, pařby po skončení školního roku a na vysokou. Až na mě.

Zatímco mi v uších cvrlikal Morrissey (na rozdíl od svých vrstevníků, kteří milovali pop a rap, jsem dávala přednost úpěnlivější klasice: The Smiths, Nirvaně, R.E.M.), sledovala jsem tu ženu, jak vchází k řediteli. Na studentku byla moc stará, na něčí matku moc mladá a na učitelku příliš zajímavá. Když zmizela u něj v kanceláři, pomyslela jsem si: Kdo je ta žena? Co dělá tady, na střední Bayview? A proč je oblečená jako celebrita v přestrojení?

Po pár minutách se s ředitelem Graphem po boku vynořila zpátky na chodbě. Podle toho, jak stál v pozoru, jak se k ní lísal a jakou dostaly jeho tučné tváře barvu, bylo jasné, že z ní je úplně hotový. Statný krotitel Freyu (která si sundala brýle, ale čepici ne) doprovodil k nástěnce na hlavní chodbě. Byla jako vždy pokryta oznámeními, jež všichni ignorovali: oznámeními o školních divadelních hrách, zprávami o ztracených mobilech a plakáty na přednášky hostů... Pan Graph pro ni udělal na nástěnce místo a podal jí špendlík, kterým na ni svoje oznámení připevnila. Ještě spolu prohodili pár slov – ředitel se očividně snažil vyhřívat se na výsluní její přítomnosti co nejdéle –, než si pak zase nasadila brýle a odešla.

Pospíchala jsem k nástěnce s očima upřenýma k obyčejné bílé stránce, kterou tam dala a na které byl ve fontu Times New Roman napsán inzerát:

Naučte se, jak v útulné domácí dílně točit na hrnčířském kruhu, glazovat a pálit hlínu. Vyrobte si nádherné hrníčky, misky a vázy.

Deset lekcí za 100 \$.

Kontaktujte Freyu Light.

Nenuceně jsem si vyfotila kontaktní údaje, když vtom zazvonil zvonek a oznámil tak konec polední pauzy.

Počkala jsem dva dny, než jsem jí napsala. Nechtěla jsem, aby věděla, že jsem ji viděla, jak na nástěnku špendlí inzerát, že jsem si hned nato kontaktní údaje poznamenala a že jsem na ni od té doby nepřestala myslet. Není to ale tak úchylné, jak to zní. Žiju totiž výjimečně nudný život. Nemám žádné kamarády, koníčky ani volnočasové aktivity. Mám ale hodně domácích povinností. Jako koníčka si moje rodina pořídila malé hospodářství se slepicemi, párem koz a prasetem. Vždycky se musí jít nějaké zvíře nakrmit, jít vybrat vejce, nasekat třísky na podpal... Kdykoli se mi podaří uniknout do pokoje a koukat na Netflix, máma po mně hned chce, abych jí s něčím šla pomoci. Pracuje z domova jako knihovnice, ale jinak je posedlá zavařováním: broskví, zelených fazolek, nakládaček, kimchi, jablečných přesnídávek..., jako bychom se museli připravit na jadernou válku.

Někdy uniknu na pláž nebo do lesa s tím, že jdu fotit tuleně, vyplavené dřevo, ptáky nebo stromy. Učitel fotografie, pan Pelman, mi řekl, že mám na to dobré oko. Dokonce mi dovolil půjčit si školní foťáky, což je výsada, která je většinou rezervovaná jen členům klubu focení ročenek na konci školního roku. Jindy fotím jen mobilem. Líbí se mi dívat se na svět skrz menší, intimnější čočku. Líbí se mi na tom ta samota. Tento jediný koníček mi dal prostor k přemýšlení – a v posledních dvou dnech i trochu o něčem jiném než o Freye.

Fascinovala mě – ta žena, která vypadala, jako by zrovna přišla z natáčení reality show v Beverly Hills. V městečku Hawking, kde škola sídlila, několik bohatých rezidentů dům mělo. Byli mezi nimi bankéři, realitní magnáti nebo hlavní strategové průmyslu, kteří jezdili na léto odpočívat do sídel na rozeklaném pobřeží podél ostrova, s výhledem na moře. Přes rok sice městečko hrstku lidí s odbornou reputací hostilo – doktory a právníky a účetní –, ale většinou tady žili bio farmáři, včelaři nebo lidé, co se živili uměleckou výrobou svíček nebo mýdel a produkcí nakládaných okurek a kteří provozovali obchody a restaurace, aby tak pokryli sezonní turistický ruch. Občas se nám tu objevila nějaká celebrita, nějaký polozapomenutý herec, který byl na cestě na rybářskou chatu na severním cípu ostrova. Ale Freya byla jiná. Číšel z ní zvláštní půvab hvězdy, někoho významného, a byla až hmatatelně zajímavá.

Poté co jsem si už několik hodin v hlavě převalovala slova, jsem jí napsala esemesku:

Ráda bych se přihlásila na kurzy keramiky.

S třesoucím se prstem jsem zprávu odeslala.

Když mi neodpovídala, začala jsem panikařit. Znechutila jsem ji snad těmi pečlivě vybranými slovy? Nebo mě tenkrát ve škole na chodbě zahlédla a všimla si toho špatně skrývaného údivu, se kterým jsem se na ni dívala? Byla schopná mi číst myšlenky – které, i když nevinné, možná byly intenzivní... *přespříliš?* Taky bylo možné, že si nabízení hodin středoškolákům rozmyslela. A proč vůbec s něčím takovým přišla? Děcka mého věku jsou hajzlíci, ti nebudou brát hodiny keramiky vážně. Budou si u toho dělat srandu,

nadělalji bordel a do hodin budou chodit zhulení. Až na mě. Já se budu chovat, jako by šlo o chirurgický zákrok.

Za týden konečně odepsala:

Ahoj. Hodiny začínají v pondělí ve čtyři. Přiveď i kamarádku!

Takže...

Měla jsem ještě jeden problém. Nebo abych byla přesnější, šedesát dva dalších problémů. Rozhodla jsem se, že to, co mi chybí, ukradnu mladším bráščkům. Když jsem se jim prohrabávala pod dvojlůžkovou postelí a hledala prasátka, necítila jsem se provinile. Bylo jim devět a jedenáct let, z narozenin měli významnou částku naspořenou a neměli žádné výdaje. Až budu mít v létě brigádu, vrátím jim to... Jestli si ti holomci vůbec všimnou, že se jim peníze ztratily. Klidně bych přepadla i banku, jen abych dostala ty peníze, které jsem potřebovala. Klidně bych povalila i stařenu. Na ty hodiny jsem jít *musela*; musela jsem se s Freyou setkat. Osud to tak chtěl.

V to pondělí jsem oprýskaným Fordem F-150 SuperCab z roku 1997 jela ze školy na adresu, kterou mi Freya poslala. S tím, jak vypadám, jsem si hlavu nelámala; nebylo proč, ale vlasy jsem měla umyté, rty pokryté dostatečnou vrstvou třešňového balzámu, aby se mi leskly, a deodorant jsem použila dvakrát..., což bylo dobře, protože jsem se v nadšeném očekávání potila jako prase.

Freyin dům na samotě byl nádherný – na kamenném útesu nad oceánem byla usazena stavba z cedru a skla. Obklopovaly ji planikové stromy, jejichž holé větve se natahovaly za vodou, a jalovce na pobřeží sytily vzduch štiplavou vůní ginu. Dům sice nebyl velký, ale byl úhledný,

moderní a vypadal draze. Opulentnost Freyina domova mě nepřekvapovala. Bylo jasné, že je *někdo*; její nenucený půvab indikoval bohatství. Tenhle dům, s výhledem na oceán a moderní architekturou, má cenu milionů. Byla jsem na ni zvědavá čím dál tím víc.

Zaparkovala jsem na příjezdové cestě a vydala se směrem ke keramické dílně. Byla to chatka usazená mezi stromy asi padesát metrů napravo od domu. S palubkovým obložením, členitými, vícedílnými okny a dřevěnou, šindelovou střechou se muselo jednat o něco, co zbylo z předchozího architektonického stylu domu. Na tabuli postavené vedle dveří bylo ozdobným písmem křídou napsáno „Vítejte v dílně!“.

Za oknem nade dveřmi jsem ji díky svojí výšce mohla pozorovat. Freya měla na sobě černé legíny a volnou džínovou košili – svůj pracovní úbor na keramiku –, blond vlasy stažené do módního, rozčuchaného uzlu. Sledovala jsem ji, jak žuchla těžkým pytlem šedé hlíny na kamenný stůl a jak do plastových misek rozdělila různé náčiní. Připravovala se na můj příchod a mě to svým způsobem dojalo. Než mě ale stačily moje úvahy uchvátit, párkrát jsem zaklepala a vešla.

„Ahoj!“ Široký, bílý a upřímný úsměv. „Jsem Freya.“

Podala mi ruku a já jí potřásla. Ruku měla hladkou a teplou, ovšem stisk díky práci s hlínou pevný.

„Já jsem Ofka.“

„Jsem ráda, že jsi přišla.“ Očima se podívala za mě. „Jen ty?“

„Jo.“

Ale zklamaná nebyla. „Být jeden na jednoho je stejně nejlepší. Tak se do toho dáme.“

Podala mi pánskou kostkovanou košili, která byla moc velká i mně. Jak jsem si vyhrnovala rukávy, z bloku hlíny

uřízla pomocí struny několik třicentimetrových placek. Začaly jsme hlínu hníst rukama, mačkat ji do sebe, aby změkla a unikly z ní vzduchové bubliny. Soustředěně jsem Freyu sledovala a kopírovala pohyby jejích malých, ale silných dlaní. Pak jsme vzadu u dřezu naplnily dvě plechové nádoby teplou vodou a přesunuly se ke kruhům. V tu chvíli jsme se poprvé zasekly.

„Jsi pravák?“ zeptala se mě.

„Ne, jsem levák.“

„Aha,“ svraštila obočí. „V tom případě budeš točit kruhem po směru hodinových ručiček. Pokusím se to předvést jako pro leváky, ale moc mi to druhou rukou nejde.“

„Nic se neděje,“ ujistila jsem ji. „Jsem zvyklá všechno se učit zrcadlově.“

A tak jsme začaly. Jak jsem si zvykala na točící se mokrou hlínu pod rukama a na sílu doteku, pod kterým se hmota začala přetvářet do nádoby, Freya klábosila. Přestěhovala se na ostrov teprve před čtyřmi měsíci, říkala. Byl to nápad jejího manžela. Měla manžela. Samozřejmě že měla. Krásná žena jejího věku přece sama nebude.

„Chtěl začít zase znovu,“ vysvětlovala podrobněji, zrak upřený na dokonalý tvar kuželu, který se před ní na kruhu tvořil.

„A vy?“ zeptala jsem se.

Hned mi neodpověděla. Rukou sklouzla přes vrchol malé hory a dlaní ji stlačila do kulatého kopečku. „Mně se tady být nechce. Ale na vybranou nemám.“

„Tak to jsme dvě...,“ zamumlala jsem.

Podívala se na mě a po tváři se jí pomalu rozlil úsměv. Zahlédla, kdo jsem. Opravdu mě uzřela. Nebyla jsem jen pubertačka, která nikam nepasuje – vysoká, nejistá, vyděděnec.

Byla jsem spřízněná duše.

2

Z pondělků se rychle stal můj nejoblíbenější den. Po škole jsem autem vyrážela směrem k Freyině pozemku na pobřeží a cestou se zastavovala v ústraní u místa na spouštění lodí, abych si v autě něco snědla. Naštěstí mi sběr vajíček taky něco vynášel, což jsem obratem utrácela za maso. Máma je vegetariánka, a protože je to *ona*, kdo většinou vaří, ani my ostatní maso nejíme. Taková strava ale nebyla s to nasytit někoho mojí výšky a metabolismu, takže jsem si často kupovala hamburgery nebo bagety napěchované šunkou, krutím masem či salámem – bez cibule. Dávala jsem si pozor, aby mi v prostoru dílničky netáhlo z pusy. Když jsem si ve zpětném zrcátku zkontrolovala, jestli nemám něco mezi zuby, pokračovala jsem v cestě k Freyině domu, kam jsem pokaždé dorazila přesně ve čtyři hodiny.

Vždycky tam byla; připravovala se na hodinu, jako by z ní byla stejně nadšená jako já. Usmívala se, když jsem vstoupila, široce a vřele, i když občas měla modré oči smutné, jindy červené a oteklé (od alergie?, od pláče?,

z kocoviny?). Pokaždé jsem se jí pokusila podat desetidolarovou bankovku, a pokaždé mi ji odmávala: „To vyřešíme později.“ Nakonec jsem jí ji přestala nabízet a potají většinu peněz vrátila bratrům do kasiček.

Při druhé hodině jsem shledala, že kruhy, které byly předtím vedle sebe, teď stojí naproti sobě. „Takhle po mně můžeš zrcadlově opakovat, co budu dělat,“ řekla Freya. Nikdo nikdy moje levoruké já takhle nevzal v potaz. Jak jsem si sedala naproti ní, v krku se mi z vděčnosti udělal knedlík.

Nebyla jsem nijak zručná, ale Freya byla trpělivá učitelka a povzbuzovala mě. Během několika lekcí jsem už tvořila misky lehce se naklánějící k jedné straně, hrnky, které nebyly dokonale vycentrované, a vázy, které se na rovném povrchu kymácely. Keramika vám toho ovšem dost odpustí. Freya mi pak pomáhala výtvary oříznout a splácát dohromady; navrhovala, kdy použít silnější glazuru, která nedokonalosti práce schová lépe. Po nějakém čase jsem vytvořila keramiku, kterou jsem mohla někoho podarovat, nebo ji i prodat, ale výrobky z hlíny nebyly tím důvodem, proč jsem na hodiny chodila.

Chodila jsem tam za Freyou.

Během práce jsem se toho o ní dozvěděla víc. Vyrostla v Pacific Palisades, v západní čtvrti na pobřeží u Los Angeles. Freyina matka pocházela z Islandu a své jediné dítě obdařila severskou krásou a uměleckým talentem.

„Naučila mě, jak s hlínou pracovat, když mi bylo pět,“ řekla Freya. „Když mi bylo osm, dělala jsem už věci, které byly dostatečně dobré, aby se začaly prodávat. V té dílně tam vzadu jsme spolu trávily hodiny. Ale dřív než ve třinácti mi nedošlo, jak kurevsky šílená byla.“

„Byla šílená?“

„Maniodepresivní. Ale nikdy ji nediagnosticskovali, takže na to nic nebrala,“ řekla Freya věčně. „Zůstávala vzhůru celou noc a točila keramiku, pak celý den prospala. Někdy jsem ji klidně celý týden ani neviděla, jen jsem ji tam v noci slyšela rachotit.“

Freyin otec byl právník zaměřený na zábavní průmysl a závislý na práci. Fungoval sice jako vzdálený a roztržitý rodič, avšak zdědila po něm energii, která ji hnala dopředu, a pracovní morálku. Manželství měli její rodiče disfunkční a plné napětí.

„Táta mámu miloval, ale ona byla neřízená střela; nikdy nevěděl, co v další minutě řekne nebo udělá. Jednou ji vzal na premiéru filmu a ona se tam pak líbala s herečkou v hlavní roli.“

Byla jsem v pokušení rozesmát se nad tím, jak to muselo překročit všechny meze, ale nevěděla jsem, jestli bych tím svoji učitelku neurazila. Naštěstí se Freya uchechtla.

„Neměla to v hlavě sice v pořádku, přesto s ní nikdy nebyla nuda,“ stanovila diagnózu stejně jasně, jako čistě ořízla hlínu skalpelem. „A nejhorší může být jen to, když je s druhým nuda...“

Nedokázala jsem potlačit úsměv. Věděla jsem, že mě mají ostatní za podivína bez šarmu, za někoho, kdo vnímá věci vypjatě – ale neměli mě za někoho nudného. Byla jsem komplikovaná. Nebyla jsem člověk prostý.

Po mnoha aféřkách se její rodiče rozvedli. Máma se odstěhovala do Topanga Canyonu, nicméně Freya zůstala v Palisades s tátou. „Věděla jsem, že když zůstanu s mámou, nebudu nakonec dělat nic jiného než se o ni starat. A táta měl navíc v zábavním průmyslu spoustu užitečných kontaktů.“

Začínala jako modelka. „Dělala jsem v reklamě,“ vysvětlovala, zatímco předváděla, jak jedním tahem pomocí měkké lahvičky nanést glazuru na vnitřní stranu misky. „Na titulní stránku jsem ale nebyla dost vysoká...“ Pak se na mě podívala. „Ty jsi nikdy o modelingu nepřemýšlela, Ofko? Vysoká na to jsi a vypadáš hodně neotřele.“

Odpověděla jsem jí zaraženým výrazem. Když pominu, že v našem malém městečku modelingový průmysl neexistoval, nikdy mě nenapadlo, že by moje štíhlé tělo a vystouplé rysy mohly představovat něco pozitivního.

„Vlastně to nedělej,“ pokračovala Freya. „Budeš mít pak nízké sebevědomí a problémy s jídlem.“

Byl to kompliment nekompliment, ale já se ho držela celé dny. Nikdo jiný na ostrově kromě Freyi ve mně neviděl někoho zajímavého, někoho, kdo by byl v módě co platný, nebo dokonce někoho elegantního. Přísahám, že jsem se v záři té myšlenky přestala tolik hrbit.

Freya taky hrála, což ji – podle jejích slov – málem připravilo o duši.

„Natočila jsem pilotní díl komediálního seriálu pro mládež, který se ale nikdy nerozjel. A jeden sentimentální vánoční film, který byl prostě trapný. Moje postava se jmenovala Blaženka Vejdělková. Připadám ti snad jako nějaká podělaná Blaženka Vejdělková?“

Zasmála jsem se. „Ne.“

„Točili jsme to v LA s falešným sněhem. V každé scéně jsem musela mít na sobě svetr z angory, i když bylo venku přes třicet. LA je žumpa,“ informovala mě, „ovšem po tom počasí se mi stýská.“

V poslední době se z ní stala influencerka na sociálních sítích. „Byly to nejlépe vydělané peníze,“ řekla a oči se jí při té vzpomínce rozzářily. „Za jeden post jsem dostala

dvacet táců a skoro třicet za živý vstup. Zvali mě do klubů a restaurací a na koncerty. A tolik věcí jsem dostala zadarmo! Kosmetiku, elektroniku – dokonce i dovolené.“

Vyhýbala jsem se sociálním sítím jako zubnímu kanálku, ale řekla jsem: „Zní to úžasně.“

Položila houbičku, kterou otírala kruh. „Na Instagramu mě sledovalo půl milionu lidí. Měla jsem na postech stovky tisíců lajků. Šedesát tisíc lidí se dívalo na moje příběhy. Začala jsem na tom být závislá – na vši té pozornosti, obdivu a pozitivní odezvě.“

Usmála jsem se a přikývla, i když mi pocit veřejného obdivu nic neříkal.

„Ale pak... se všichni ti lidi obrátili proti mně,“ hodila houbičku do kbelíku s vodou a vstala. „Nic z toho předtím nebylo doopravdy. Nikdy jim na mně nezáleželo.“ Přesunula se ke dřezu vzadu a nechala mě dumat nad její zahořklostí.

Až na povrchní, zdvořilou konverzaci – *Co máš ve škole nejradši za předmět? Fotografii. Co posloucháš za hudbu?* Alternativní z osmdesátek a devadesátek – mluvila Freya výhradně o sobě, což mi vyhovovalo. Nebyla jsem připravená se jí otevřít; nechtěla jsem zlomit to kouzlo, že jsem obyčejná holka. Nemohla jsem riskovat, že si o mně bude myslet, že jsem divná, a přestane se se mnou vídat. Vždyť to byla ta nejzajímavější, nejúžasnější osoba, kterou jsem v životě potkala. Už jsem si na ní vytvořila závislost.

Od svatby žila Freya v Montrealu, Las Vegas a New Yorku. „Tam jsem to milovala,“ řekla mi. „Srdcem jsem Newyorčanka.“

„Žila jste na hodně místech.“

„Manžel hrál profesionálně hokej. Když ho koupil jiný klub, přestěhovali jsme se.“

U nás doma se sport nesledoval. Naším heslem bylo „Spolupráce, ne soutěž“. (Ano, naše rodina měla heslo, které bylo vyšito, zarámováno a vyvěšeno v předsíni.) Zvlášť hokej byl příliš násilný a kontaktní..., i když jsem si jistá, že bráchovi Leonardovi, tomu klackovi, co neposedí, by se to dost líbilo. Ale o profi sportu, se vší tou slávou, penězi a sportovní zdatností, jsem toho věděla dost na to, aby to na mě udělalo dojem.

„Už ukončil kariéru?“ zeptala jsem se.

„Tak nějak...“, řekla a nespouštěla oči z dokonalého válce, který se tvořil pod jejím zkušeným dotekem. „Před pár lety byl donucen odejít. Poté co někoho zabil.“

S trhnutím jsem sundala ruku z hroudy hlíny a moje vachrlatá konstrukce se tak zhroutila sama do sebe. „Bože...“

Freyin hlas zněl nenuceně. „Uhodil jednoho chlápka nedovoleným způsobem a poranil mu míchu. Ochrnul od pasu dolů. A pak se...“, pustila konečně vázu z rukou a vzhlédla, „předávkoval léky na bolest.“

Věděla jsem, že nebylo správné, že se mi ulevilo – stalo se něco strašného, vždyť zemřel člověk –, ale Freya to podávala, jako by šlo o chladnokrevnou vraždu.

„Takže za to váš manžel nemohl,“ řekla jsem.

„To povídej rodině toho mrtvého chlápka!“ utrhla se na mě a výraz v obličeji jí potemněl. „Zažalovali nás o miliony... Nestačilo, že Max měl po kariéře, že u soudu přiznal vinu ve všech bodech obvinění. Lidé nás pronásledovali na internetu i v životě. Museli jsme se přestěhovat do nějakýho zasranýho Zapadákova, a i přesto... jsme jim to museli zaplatit.“

Freya ty lidi, co ztratili svého syna, bratra, strýce, nenáviděla; neměla pro ně žádný soucit. Možná jsem si to měla

zapamatovat. Ale nestalo se. Místo toho jsem ze sebe vykoktala: „To-to je mi líto.“

„Díky, Ofko,“ zadívala se na mě Freya dlouhým pohledem. „Hele, kdybys sem do dílny chtěla chodit častěji, jsi tady vítaná. Jednou za týden toho moc neuděláme. Navíc“ – usmála se a vypadala až směšně líbezně – „je mi s tebou dobře.“

Něco mi vevnitř vykvetlo a v břiše, na hrudi a do krku se mi rozlilo teploučko. Její pozornost mě sytila a vyživovala; naplnila mi to prázdné místo v duši, rozžehla světlo v temných stínech mojí psýché. Ani kdybych tenkrát věděla, jak to celé nakonec dopadne, neodešla bych.

Nedokázala bych to.

3

Vím, co si teď myslíte: zamilovala jsem se do ní. A svým způsobem jsem do ní zamilovaná byla, i když „pobláznění“ je příliš jednoduchý termín pro to, co mezi námi bylo. Romantická láska ani zdaleka nedokáže popsat naše pouto. S Freyou jsme měly *propojené duše*. Vím, že to zní, jako bych si to přečetla v jedné z těch eszoterických knížek mých rodičů (což jsem si přečetla), ale taky je to pravda. Měla jsem pocit, že přátelství s Freyou je mnohohrstevnaté, hluboké a věčné. Díky ní jsem se poprvé v životě cítila být celistvou bytostí.

V sedmnácti jsem neměla sexualitu jasně vyhraněnou: stejnou měrou se mi líbili kluci i holky. Žádný z těch citů ovšem nikdo neopětoval, což mi bránilo vyslovit se k tomu, čemu dávám přednost. A i když jsem toužila po romantickém vztahu, nebylo to kvůli sexu. Chtěla jsem intimitu a propojení, avšak necítila jsem potřebu svléknout se donaha a vyměňovat si tělesné tekutiny. Možná že patřím do kategorie biromantického asexuála nebo jsem možná zamrzlý bisexuál, ale nikdo na mě nevyvíjel tlak, abych se za někoho označila. Vyrostla jsem v progresivní společnosti, nekonvenční rodině. Byla jsem vychovávána

k tomu, být otevřená. Moji polyamorní rodiče mě vedli vlastním příkladem.

Táta s mámou měli přítelkyni, která se jmenovala Gwen a se kterou žili po většinu svého života. Gwen bydlela v chatce na hranici našeho pozemku a přes léto se k ní stěhovala její milenka Janine. Janine na nemonogamní soužití nebyla, takže s mými rodiči měla striktně platonický vztah. Pracovala na pevnině jako učitelka; léto trávila s Gwen a věnovala se svojí sbírce povídek.

Pár dalších milenců na chvíli přišlo a pak zase odešlo, ale ten jediný výtržník, který opakovaně zůstával, byl Vik. Na severním cípu ostrova měl extra široký mobilní dům a hodně cestoval, avšak příležitostně sdílel mámino lože, a když byla Janine ve velkoměstě, tak i Gwenino. (Táta s Vikem byli blízcí přátelé, přesto nic romantického mezi nimi nebylo.)

Věc se měla tak, že to všem, až na mě, fungovalo. Moji rodiče a jejich partneři se měli hluboce rádi, vzájemně o sebe pečovali, brali ohledy na city všech zúčastněných a k nám dětem byli vřelí a přátelští. Bráchové nikdy nepoznali nic jiného, a tak měli Gwen, Janine a Vika rádi jako nevlastní rodiče. Nebo jako tetičky a strýčky. Ale mně se to zase tak moc nezamlouvalo.

Možná proto, že jsem byla nejstarší. Do svých pěti jsem měla milující, stabilní a *normální* rodiče. V tu dobu si mě totiž posadili a řekli mi, že se věci brzy změní.

„Víš, jak se mamka s taťkou mají rádi?“ začala máma. Přikývla jsem.

Táta pokračoval v nakousnuté větě. „Tak máme pocit, že stejně tak můžeme mít rádi i jiné lidi.“

„Jako babičku?“ zeptala jsem se.

Vyměnili si pobavené pohledy. „Máme babičku moc rádi, ale jiným způsobem...“, řekla máma. „Chceme mít rádi jiné lidi tak, jak se mají rádi maminky s tatínky.“

Otec to upřesnil. „Když se maminky s tatínky můžou mít rádi jen mezi sebou, říká se tomu ‚monogamie‘, což nám připadá nepřirozené. Je to zastaralý, biblický konstrukt, který se v moderní společnosti dál udržuje konzervativními silami.“

Bylo mi *pět*. A protože jsem se ztratila v nesrozumitelném vysvětlení, dala jsem jim svoje požehnání.

Prohodit si partnery nebylo na ostrově nic zvláštního. Místní tomu říkali „hawkingská šoupačka“ nebo „na ostrovní způsob“; šlo striktně o sex, a dokonce jste tím mohli být poctěni ze strany hostitelů. Moji rodiče a jejich partneři se ale považovali za rodinu. Až do třetí třídy mi nepřišlo nic divného na tom, že se na můj školní koncert nebo hru přišlo podívat tři až šest dospěláků; pak jsem si však začala všimnat toho špitání a postranních, skrytých pohledů ostatních rodičů. Tenkrát mě Evan Wilcox poprvé nazval „hipísačkou“.

Náš osud byl zpečetěn, když končila oslava mých osmých narozenin a rodiče si přijeli pro ty, které jsem si pozvala. Na naše slepice, kozy a spíž, plnou sklenic, které máma zavařila, padl jejich ostražitý pohled. Pak si všimli, jak Vik masíruje mámě ramena, zatímco táta s Gwen a Janine servírovali narozeninový dort, takže jsme byli brzy nato prohlášeni za ulítlou hippie komunitu volné lásky. Styděla jsem se do morku kostí.

Moji rodiče se ale nestyděli za to, kým jsou. „Všichni se máme moc rádi. Je to něco krásného...“, řekla máma.

„Sex a fyzická láska *jsou* projevem takové lásky,“ pokusil se táta, ovšem neposlouchala jsem.

Možná že můj nezájem o sex pramení z toho, že jsem vyrůstala s rodiči, kteří si ho tak nevázaně užívali. Ne že by *to* dělali přímo přede mnou, ale ani nepředstírali, jak by ostatně všichni rodiče měli, že to nikdy nedělali.

Krátce předtím než jsem potkala Freyu, máma oznámila, že je v třetím měsíci se čtvrtým dítětem.

„Už se nemůžu dočkat, až budu starší brácha,“ řekl Wayne. Avšak bylo mu teprve devět; byl moc mladý na to, aby porozuměl optice tohoto nového přírůstku. Už jsem byla na roli starší sestry dost stará, přesto se to *zase* stalo. Cítila jsem se hodně nejistá, abych do naší velké rodiny přivítala dalšího člověka. Nesla jsem to proto nelibě. Mimino zabere víc prostoru, víc času, víc lásky, a city mých rodičů už i tak byly rozprostřeny na příliš mnoha frontách.

Doma jsem byla páté kolo u vozu. Ve škole vyděděnec. U Freyi v dílně jsem byla vším. Freya mi byla nejlepší kamarádkou, rodičem – a s tím vším jsem do ní ještě byla zamilovaná. Byl to jeden smyslný, nádherný balíček. Později lidé říkali, že jsem jí byla posedlá, ale nebylo to tak.

S Freyou jsem byla doma.

4

A si tak po měsíci mě Freya pozvala do hlavního domu. „Potřebuju sklenku vína,“ řekla po obzvláště náročném sezení, kdy se dělala sada osmi stejných velkých talířů, které si v městečku objednal nový obchod s dárkovým zbožím. „Dáš si taky?“

Bylo mi sedmnáct. Prakticky jsem alkohol nepila. Chlast byl nápoj společenský, takže jsem měla minimum příležitostí dopřát si ho. Taky jsem potom musela řídit zpátky domů, ale nechtěla jsem přijít o šanci prozkoumat ten nádherný dům na útesu a vidět, jak Freya s manželem žijí. Dozvědět se o jejím životě víc.

Dům měl zvenčí velká francouzská okna, která poskytovala výhledy na oceán, spoustu přirozeného světla a významný nedostatek soukromí; ale vzhledem k odlehlosti domu to nikoho trápit nemuselo. Když jsem parkovala, naskýtal se mi sklem pohled dovnitř. Vypadalo to tam jako z časopisu: uklizené, poklidné. Jednou jsem na okamžik zahlédla projít muže s hrnkem kávy v ruce a zvědavostí jsem byla celá bez sebe. Chtěla jsem dovnitř. Chtěla jsem víc.

„Klidně.“

Navzdory tomu, že byl položen na malebném místě, vevnitř úchvatně vybaven a z pořizovací ceny by vám spadla brada, působil dům vřele a domácky. Podlahy, skříňky i vestavěné skříně byly z měkkého zlatavého dřeva, které jako by v odpoledním slunci, linoucím se prosklenými stěnami, zářilo vnitřním světlem. Všechno ostatní bylo bílé: zdi, nábytek, kuchyňská linka a pracovní desky z křemene. Dekor byl zřetelně skandinávský: hladký, nepřehlácený – jasné přikývnutí Freyiny původu z matčiny strany. Tolik se to lišilo od mého vlastního zabordeleného, chaotického, barevného domova, kde nebyla nouze o zvuky a pachy. Tady mě pocily klidu a toho, že někam patřím, skoro přemohly. Chtěla jsem tady trávit čas. *Hodně* času. Chtěla jsem tu žít.

Šla jsem za Freyou do dokonale uklizené kuchyně, ve které měl člověk zřetelný pocit, že se tady nevaří. Zkušeně otevřela láhev červeného a každé nám nalila velkou sklenici. Jednu mi podala a zavedla nás do sníženého obývacího pokoje, jenž nám skýtal výhled na temně modrý Pacifik. Vybrala jsem si kůží potažené křeslo v dánském stylu, zatímco Freya se stočila na bílou pohovku a přes klín si přetáhla bílou deku. Byla ten druh člověka, co dokáže pít červené víno na bílém divanu. Mezi ně jsem nepatřila.

„Ten dům je nádherný,“ řekla jsem.

„Díky,“ odvětila a rozhlédla se kolem, jako by to viděla poprvé v životě. „Velká škoda, že není v New Yorku nebo LA... Nebo kdekoli jinde v civilizaci. Ale tak bychom si ho nemohli dovolit, poté co jsme se vyrovnali u soudu.“

„No jo,“ zamumlala jsem, nejistá, jak se má na něco takového správně zareagovat.

Freya se na mě zahleděla. „Nezdá se ti to divné?“

„Co?“

„My dvě. Jak se kamarádíme.“

„Mně to přijde super.“ Stáhla jsem se. „Chci říct, že mi to přijde normální.“

Freya si usrkla vína. „Jsem o tolik starší než ty, přesto mám k tobě tak blízko. Cítila jsem se osamělá – možná skoro až v depresi. A pak jsi přišla ty a teď... se prostě cítím lehčeji a šťastněji.“

Zaskřehotala jsem: „Já taky.“

„Dřív jsem si myslela, že kamarády *mám*, ale nebylo to tak. Měla jsem fanoušky a lidi, kteří mě sledovali na Instagramu. Měla jsem známé. Když se to posralo, zmizeli. Byli fuč.“

„To-to mě mrzí.“

„Ale teď mám tebe. A vím, že ty mě nikdy takhle nezklamáš.“

Už jsem se chystala říct, že nezklamu a že bez ohledu na to, kolik lidí její manžel zabil, bych ji stejně vzala zpátky. Nicméně mluvila dál.

„Jsem vděčná za to, co jsem prožila, protože teď se v lidech vyznám. Poznám, kdo je povrchní a chce se jen přiživit a kdo je ryzí kamarád do deště.“ Upila vína. „Jsem teď víc komplikovaná a zajímavá. Neštěstí lidi posiluje, víš? Lidé, kteří se nikdy o nic prát nemuseli, to prostě nepochopí.“

Tak zoufale jsem toužila, aby se pouto mezi námi prohloubilo, abych jí mohla ukázat, že i *já* jsem komplikovaná a zajímavá, že jsem se rozhodla podělit se s ní o podrobnosti ze života své nekonvenční rodiny.

„Rodiče jsou polyamorní,“ vyrazila jsem ze sebe. „Mají přítelkyni, která žije u nás na pozemku.“

Freya na mě chvíli zírala a pak se rozzářila. „Bože můj... Ty žiješ v nějaké sexuální sektě?“

„Ne, tak to není.“

„Ale rodiče mění partnery.“

„Polyamorie je o něčem jiném: Mají sice více vztahů, přesto jsou všichni zamilovaní. A nedělají to víc, než je normální, myslím. Alespoň teda teď, když jsou ve středním věku.“

Právě v tu chvíli do pokoje vstoupil muž. Vysoký – mnohem vyšší než já – a svalnatý. Všechno na něm bylo do pravého úhlu: hranatá čelist, zavalitá ramena, silné ruce a nohy... Měl na sobě tepláky (ale drahé tepláky) a těsné černé tričko. Zpod pletené černé čepice mu vykukovalo několik kudrn. Oči měl hnědé, skoro černé, a pleť měla teplý odstín. (Druhý den, když jsem si ho vyhledala na internetu, jsem zjistila, že je Métis, míšenec, potomek amerických indiánů a francouzských osadníků.) Nad horním rtem a na bradě měl tmavé strniště. Tvářil se vážně, neusmíval se... a byl až trapně přitažlivý. Takže to je Freyin manžel.

„Hej, Maxi!“ řekla Freya. „Tohle je Ofka. Žije v sexuální sektě.“

Zčervenala jsem až ke kotníkům. „To teda nežiju!“

„Ahoj,“ zamumlal Max, jako by žít v sexuální sektě bylo stejné jako bydlet v dvojdomku.

„R-ráda vás poznávám,“ zvládla jsem a srdce se mi v jeho přítomnosti rozbušilo.

Freya se ho zeptala: „Jak se ti běhalo?“

Všimla jsem si, že je upocený a těžce oddechuje. Zašimralo mě u srdce. Romantické city se mi možná zdály neurčité, ale tady – v přítomnosti zástupce agresivní mužnosti – jsem byla rozhodně hetero.

„Dobrý,“ řekl, stáhl si čepici a odkryl tak vlny silných černých vlasů. Kriste Ježíši.

„Nechceš si dát s námi?“ navrhla Freya.

Obličej mu potemněl. „Jdu si dát sprchu.“

„S tebou není žádná legrace...,“ řekla mu do vzdalujících se zad. A pak mně: „Říká, že přestal pít, ale já mu na to neskočím. No nic...“ Vstala a zvedla moji skleničku, která byla k mému překvapení prázdná. „Aspoň nám toho víc zbude.“

„Ne, díky,“ řekla jsem, avšak to už byla v kuchyni a už nám skleničky dolévala.

„Nemůžeš mě to nechat vypít samotnou, Ofko.“

Freya se vrátila a podala mi skleničku. Vzala s sebou i láhev, což jsem instinktivně rozpoznala jako špatné znamení. Nebo to bylo *dobré* znamení? Cítila jsem se uvolněná, šťastná, hlava se mi trošku motala a nechtěla jsem, aby to skončilo. Tak jsem se nebránila.

„Takže...,“ řekla Freya a dál se vyptávala, „těšíš se na maturitu?“

„Jo,“ řekla jsem rychle. „Škola je na prd.“

„Taky jsem ji nesnášela.“

„Fakt?“

Freya byla hezoučká, charizmatická. Určitě byla oblíbená.

„Nemohla jsem se dočkat, až vyletím ven a začnu doopravdy žít vlastní život. Ty jdeš na vysokou? Budeš cestovat?“

„Vezmu si rok volno,“ řekla jsem naučenou odpověď. „Budu tady a rozmyslím si, co chci se životem dělat dál.“

Učitelé i školní poradci mě nutili, ať si podám přihlášky na vysokou. Vybrala jsem si obecné humanitní zaměření na školách na západním pobřeží a na všechny mě vzali.

Dokonce mi jich pár nabídlo i stipendium, ale odložila jsem to s tím, že jsem potřebovala pauzu. Rodiče si mysleli, že bych měla rok cestovat – nejlépe někam na východ, kde by se mi mysl otevřela a duchovně bych se probudila. Jenže prostě jsem se bála. Vrstevníci mě nikdy nepřijali mezi sebe, tak proč bych si měla myslet, že by mě přijal svět plný cizích lidí? A teď jsem tady ještě měla Freyu... Poprvé v životě jsem se cítila vřele vítaná a přijímaná.

„Tak to jsem ráda,“ řekla a vyprázdnila nám do sklenek zbytek láhve. „Těší mě, že tě tady mám.“

„Jsem tu ráda.“

Chtěla jsem ta slova ve vzduchu popadnout a spolknout zase zpátky. Od Freyi ta slova zněla nenuceně a lehce; ode mě působila těžkopádně a jako od úchyla. A hnusně, jako bych škemrala. Tak jsem změnila téma.

„Mám jointa.“

Moc jsem nehulila. Nebo jsem nehulila hodně v porovnání s tátou a hustýma děčkama od nás ze školy. Ale většinou jsem v peněžence měla špeka pro strýčka příhodu. Pár šluků hned vylepšilo západ slunce nebo v náročné společenské situaci obrousilo hrany.

„Paráda!“ řekla Freya a postavila se. „Dojdu pro zapalovač a popelník. A další láhev vína.“

I když jsem byla v pití zelenáč, věděla jsem, že kombinovat hulení s alkoholem není dobrý nápad. Ani náhodou to nezvládnou odřítit domů, ale dala jsem do pohybu něco, co jsem nemohla zastavit. *Nechtěla* zastavit. Tak jsem sáhla po peněžence a vytáhla z ní brko.

S tím, jak se dostanu domů, si budu lámat hlavu později.

5

maxime beausoleil

Tu vysokou pubertačku, samá ruka, samá noha, která u nás v obýváku popíjela víno, jsem neznal – ale nechtěl jsem, aby tady byla. Freya by dětem alkohol nalévat neměla. A ani by s nimi neměla hulit trávu (cítil jsem to až do prvního patra). Už tak jsme měli za sebou dost potíží a kontroverze, a víc problémů, aniž by se to mezi námi nerozpadlo, bychom už nezvládli. Avšak Freya měla vždycky ráda, když ji někdo obdivoval, nebo po ní dokonce dychtil.

Když jsem ji poprvé potkal, nevěděl jsem, že je to známá osobnost. Byla nádherná a *perlila*, jako drahé šampaňské. Kdysi, když jsem ještě pil, jsem byl na pivo – ale opravdu skvělé bublinky nikdo odmítnout nedokáže. Byla celebritou sociálních sítí, *influencerkou*. Já na sociálních sítích nebyl a netušil jsem, že i tak se dají vydělávat peníze. Freya proměnila postování o nočních klubech, oblečení, cvičení a líčení v lukrativní kariéru.

Potkali jsme se na charitativní akci v Beverly Hills. V té době jsem hrál za LA Kings a byl jsem tam s celým mančafem. Jako celebrita jsem měl přitáhnout sponzory a v rámci celé lidské společnosti, abych jí něco navrátil, zvyšovat povědomí o důležitých problémech, ale nikdy jsem se na takových akcích necítil uvolněně. Vyrostl jsem na malém měste v okrese Yukon, kde se počet obyvatel drží pod patnácti sty lidí, takže LA pro mě bylo jiný vesmír. A lidé se v mojí přítomnosti chovali divně: z dospělých chlapů se stávali nadšení chlapečci, ženy se ke mně lísaly a flirtovaly se mnou. Peníze z této charitativní akce šly nicméně na dětský hospic, tedy jsem rozpaky na chvíli odložil stranou. Děti mám rád, a už jen když si pomyslím, že onemocní, nebo dokonce zemřou, bolí mě z toho srdce. Tak jsem stál na trávníku u jakéhosi sídla a cucal jsem odporný koktejl namíchaný speciálně pro tuto příležitost, když ke mně přistoupila ona.

„Očividně jsi jeden z kingů...,“ řekla. „Hraješ dobře?“

Bylo to na začátku mojí kariéry, předtím než jsem začal hrát jako buldozer týmu, svalovec, stráž. Hrál jsem na sílu, ale byl jsem taky ten, kdo při vřazování dokázal pořádně vystřelit, proto jsem řekl: „Jo.“

„Tak to abych se s tebou radši vyfotila.“

Dovolil jsem jí to; nechal jsem ji, aby se mi uvelebila pod rukou, a držel jsem její telefon dle jejích instrukcí. Přitáhla se ke mně a nesměle se do kamery usmívala. Na obrazovce se proměnila: vypadala uhlazeně, s vyšpulenými rty, a dokonale upraveně. Ale myslel jsem si, že jí to víc sluší v reálném životě, když se hýbe a je sama sebou. Jakmile jsem vyfotil pár snímků, vzala si telefon zpátky.

Podívala se na fotky. „Sluší nám to spolu.“ Nezdálo se, že se ode mě vyžaduje, abych zareagoval, tak jsem nic